

- стан / діагноз — запис, який відповідає за категоризацію стану пацієнтів, а також ступінь тяжкості і стадію захворювання;
 - епізод медичної допомоги — запис причетності пацієнта до закладу охорони здоров'я від першого до останнього звернення. У випадку надання тієї самої допомоги в іншому закладі, створюється новий запис; тільки після цього лікар приймає рішення щодо закриття епізоду;
 - клінічна оцінка — документ, який додає до встановленого клінічного діагнозу бачення лікаря стану пацієнтів;
 - імунізація — запис про проведене щеплення;
 - процедура — інформація про проведені хірургічні операції та маніпуляції різного ступеню складності;
 - медичний висновок — документ, формування якого залежить від сформованих медичних записів в ЕСОЗ із висновком лікаря про стан здоров'я пацієнтів.
- Електронні медичні документи, на відміну від паперових, мають такі переваги:
- високий рівень захисту інформації завдяки електронному підпису;
 - автоматизування створення медичних записів;
 - можливість обробляти дані, визначені авторизованими системами (інтероперабельність);
 - перевикористання даних при створенні нового медичного документа.

Загалом метою створення та ведення електронних медичних документів є збереження інформації пацієнтів, деталей їх стану, наданої медичної допомоги. Формування електронного документообігу медичних установ України допомагає розвивати систему охорони здоров'я, підвищувати ефективність роботи медичних закладів і якість надання медичних послуг.

СЕКЦІЯ:

СХІД ТА ЗАХІД У МИСТЕЦТВОЗНАВЧИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ

С. Рибалко

МАСКИ ТЕАТРУ НО В ЯПОНЬСЬКОМУ ІГРОВОМУ КІНО

S. Rybalko

NOH THEATRE MASKS IN JAPANESE FEATURE FILM

Маска — один із найбільш характерних маркерів театральної практики но. Згідно з традицією, вона використовується зазвичай акторами, які грають божеств або духів. Кожна маска відповідає конкретному амплуа. Усього існує близько 60 провідних масок, а в цілому їх кількість сягає понад 200. Маска в театральній спільноті но — значить більше, ніж реквізит. Звідси й ритуали, що супроводжують зберігання та використання маски.

Серед найбільш характерних, т.зв. основних масок — маска красуні-молодички, демона, старця, воїна. Саме вони зазвичай і фігурують у різноманітних японських фільмах, починаючи від стрічки Тейносукі Кінутаса «Сторінка безумства» (1928) і майже протягом усього ХХ століття. Відмітимо основні принципи використання маски в японському кінематографі та змісти, що вони породжують:

Використання маски як засобу позначити належність персонажа до паралельного світу є основною її функцією в театрі но. Саме у відповідному сенсі маска використана при розробці образу персонажа «без обличчя» в аніме-стрічці

«Віднесені привидами» (2001) Хаяо Міядзакі. Відсутність міміки, підкреслено вибілене обличчя, щілини очей та рота — усе нагадує маску, але і в такий спосіб одразу дозволяє ідентифікувати персонажа як духа.

У багатьох фільмах другої половини ХХ ст. фрагмент вистави з головним героєм у масці або наявність масок, що впадає в око персонажів кінооповіді Акіо Джісоджі «Швидкоплинність життя» слугують соціальним маркером, оскільки відвідування вистави і тим більше — заняття в аматорських трупах — хоча і набуло поширення серед містян після революції Мейджі (1868–1889), тим не менш залишалося привілеєм заможного класу. Крім того, на тлі модернізації та технологічного підйому Японії, що суттєво вплинуло на побут і повсякдення середньостатистичного японця, маска, яка відсилає до однієї з найстаріших культурних практик, була засобом надати національного відтінку картині та підкреслити культурну ідентичність героїв. Слід відмітити також, що обраний тип масок визначає подальший перебіг подій. З розмаїття жіночих масок обрано ті, що асоціюються з образами Аріварано Наріхіра — славетного поета-красеня, японського Дон Жуана часів Хейан (794–1185) та його коханки. Відтак пристрасть, що раптом сполхнула між братом та сестрою, немов передалася їм через маски коханців.

У фільмі 1954 р. «Жінка, про яку ходять плітки» режисера Кендзі Мідзоґучі героїня упізнає себе і наче бачить свої справжні прагнення ззовні, коли відвідує театр. Стрічка Кането Шіноді 1964 р. «Онїбаба» (відьма-демон) репрезентує подібний прийом дещо інакше: маска «ханья», що спочатку мала захистити красиве обличчя молодого самурая, а потім допомогти налякати молоду жінку — зрослася з обличчям, приховуючи і водночас виявляючи спотворену вбивствами сутність людей.

У багатьох фільмах, знятих у жанрі горор, актор, який виконує роль духа, візуально виокремлюється серед звичайних людей засобом гриму в стилістиці маски: вибілене обличчя та типові для конкретної маски риси (наприклад, Масаки Кобаяші «Кайдан» (1964)).

Зміни в міміці, які ілюструють трансформацію образів героїв, можна бачити в стрічці Акіра Курасави «Трон у крові» (1957), знятої за мотивами п'єси Вільяма Шекспіра «Леді Макбет», де головна героїня еволюціонує від ніжного образу «комомте» до «ханья». Подібний прийом простежується й у стрічці «Пізня весна» (1949) Одзу Ясуджіро. Вираз обличчя батька уподібнюється до маски старця окіна, а почуття його доньки передаються в техніці актора.

Підсумовуючи, відмітимо, що маски виступають інструментом створення розмаїтих підтекстів, як у сенсі розкриття соціального або емоційного стану персонажа, так і в цілому одним із засобів створення національно-ідентифікованого продукту.

Д. Старкгард-Веньєр

ОБРАЗИ ОНРЬО В ХУДОЖНІЙ КУЛЬТУРІ ЯПОНІЇ: ТАЙРА-НО ТОМОМОРИ

D. Starkgard-Venier

ONRYO IMAGES IN JAPANESE ARTISTIC CULTURE: TAIRA NO TOMOMORI

Онрьо (怨霊) — один із різновидів привидів (юрей) у японській міфології та фольклорі. Від усіх інших юрей онрьо вирізняється особливо мстивим характером, оскільки ці сутності пов'язані із несправедливою смертю або